

Ne ze souhlasu, ale z pochybnosti se rodí pokrok

„Servus, pánové!“ zaburácel vousatý gentleman na celou putyku a zamířil pevným krokem ke stolu v rohu.

Muž, jenž zde seděl, mu věnoval zdvořilostní frázi: „Zdar, starý brachu, jsem rád, že jsi dorazil,“ podíval se na kapesní hodinky a pokračoval, „udělej si pohodlí.“ Nově příchozí se mlčky posadil.

„Hele, Josefe, nechme formality stranou. Řeknu ti to narovinu, chci odletět do Británie, dokud to ještě jde, a napadlo mě, že bys možná, protože tě tu nic nedrží, mohl mít také zájem...“

„Nerozumím ti, Karle. Proč bychom opouštěli svou rodnou zemi?“

„Hele, oba víme, že prezident, který včera abdikoval, frnkne taky. Brzo vše vypukne. Nejdříve nás zradila Francie...“

„Máš na mysli mnichovskou dohodu?“

„Jo, přesně tu. O nás, bez nás! Plivu na jejich politiku appeasementu! Fuj! Čistá zbabělost... Válka je stejně nevyhnutelná.“

„Myslíš? Německo již dostalo, co chtělo.“

„Ha, zdaleka ne. Hitler se jen tak snadno nezastaví. Návist se všude šíří jako španělská chřipka. Všichni tvrdí, že znají zlo, ale pro každého znamená něco jiného... stejně tak dobro. Když nad tím popřemýšlíš, zjistíš, že tato slova jsou úplně zbytečná. Co je skutečné dobro? Netuším. Co je opravdové zlo? Nevím. Avšak to, co brzy nastane, nebude vůbec hezké.“

Pánové se na moment utišili. Karel vytáhl pouzdro s cigaretami, nabídl Josefovi a zapálil si.

„Slyšíš ten zvuk? Tik tak, tik tak, tik... Osudná hodina se blíží,“ prohlásil chlap a vyfoukl dým, „chceš tu snad jen posedávat?!“

„A víš, že klidně ano?! Pokud nás čeká další boj, v klidu ho zde přečkám. Jen ať si nacisté vezmou, po čem touží. Budu v pohodě, když jim nebudu stát zbytečně v cestě...“

„Tobě nevadí, že ten šílenec hodlá dobýt celou Evropu, ba celý svět?!“

„Jedno mi to není, leč my dva s tím nic nezmůžeme. Jestli miníš přežít, zbytečně nevystřkuj růžky.“

Muž popotáhl z nikotinové tyčinky. Zavřel oči. Snažil se nalézt chvíle, kdy jako tupá ovce slepě následoval dav, i když dobře věděl, že dělá něco pro něho absolutně nemorálního. Jak se potom cítil? Mizerně. Svědomí ho neustále hryzalo, zabodávalo ostré dlouhé nože do jeho duše a působilo trýznivou bolest.

„Ty bezpáteční hovado!“ vykřikl.

„Uklidni se, Karle, ty taky zamýšlíš před vším utéct do Anglie.“

„Já mám v úmyslu dát se v Londýně k letectvu a hrdě bojovat za naši vlast!“

„Opravdu? Zbytečně riskovat život...“

„Ty si přeješ, aby republika zanikla? Abychom byli znovu pod nadvládou německy mluvícího národa?“

Josef jen mírně pohnul hlavou na znamení odporu. Arogantní úsměv však z jeho tváře nezmizel.

„Ne?“ odpověděl si sám sobě Karel, „tedy věř, že kdo mlčí, zdá se, že souhlasí. Jestli něco chceme, musíme pro to něco vykonat... Sbohem.“
Rozloučil se a zanechal svého druha samotného.